

สรุปผลการวิจัยและขอเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์เรื่องรูปต่าง ๆ ของคำไทย พอสรุปผลได้ดังนี้คือ คำในภาษาไทยมีอยู่ 2 ประเภทด้วยกัน คือ คำรูปเดียว และ คำหลายรูป

1. คำรูปเดียวส่วนมากเป็นคำนามเดี่ยวและคำกริยาเดี่ยวซึ่งอาจจะมีเพียงพยางค์เดียวหรือมากกว่า 1 พยางค์ก็ได้ คำหมวดอื่นที่เป็นคำรูปเดียวก็น้อยบางแต่เป็นส่วนน้อย เช่น คำบอกเวลา คำช่วยกริยา คำเชื่อม เป็นต้น

2. คำหลายรูปใดบางออกเป็นหัวข้อโดยอาศัยลักษณะของรูปคำเป็นหลักได้เป็น 5 หัวข้อ คือ

(2.1) รูปกร่อน คือ รูปที่เมื่อนำมาเทียบกับรูปเต็มคือรูปที่เมื่อพูดคำนั้นตามลำพังทีละพยางค์แล้วจะเห็นว่ามีส่วนขาดหายไป ส่วนที่ขาดหายไปอาจจะเป็นเพียงส่วนหนึ่งของพยางค์ หรือทั้งพยางค์ก็ได้ รูปกร่อนนี้ยังแบ่งออกเป็น

2.1.1 พวกที่กร่อนอย่างเดียว ไม่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างอื่น หมายความว่า เมื่อนำรูปกร่อนมาเทียบกับรูปเต็มแล้วจะพบว่า รูปกร่อนต่างจากรูปเต็มเพียงแง่เดียว คือ มีบางส่วนของคำขาดหายไป แต่ส่วนที่เหลือไม่มีการเปลี่ยนแปลงในแง่อื่น คือ ในแง่ความสั้นยาวของสระ ในแง่เสียงสระ เสียงวรรณยุกต์ และการกลมกลืนเสียง รูปกร่อนประเภทนี้แบ่งออกเป็น รูปที่กร่อนพยางค์หน้า รูปที่กร่อนพยางค์กลางๆ และรูปที่กร่อนพยางค์ท้าย

2.1.2 พวกที่กร่อนและมีการเปลี่ยนแปลงในแง่อื่นบางอย่างด้วย รูปกร่อนประเภทนี้แยกออกเป็น

2.1.2.1 รูปที่ต่างกันด้วยการกร่อนและเสียงวรรณยุกต์ หมายถึง รูปกร่อนที่เมื่อมีบางส่วนขาดหายไปแล้ว ส่วนที่เหลือยังมีความแตกต่างจากรูปเต็มในแง่เสียงวรรณยุกต์อีกด้วย คือ วรรณยุกต์จะเปลี่ยนจากเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง

2.1.2.2 รูปที่ต่างกันทั้งด้วยการกร่อนและความสั้นยาวของสระ หมายถึง รูปกร่อนที่เมื่อเทียบกับรูปเต็มแล้วนอกจากจะมีเสียงบางเสียงขาดหายไปแล้ว ยังมีการเปลี่ยนแปลงความสั้นยาวในเสียงสระของส่วนที่เหลือด้วย เช่น เสียงสระสั้นลง

2.1.2.3 รูปที่ต่างกันทั้งด้วยการกรอนและเสียงสระก็ต่างกัน หมายความว่า นอกจากจะไม่มีเสียงบางเสียงปรากฏในรูปที่กรอนแล้ว ยังมีการใช้เสียงสระบางเสียงแทนเสียงสระเดิมในรูปที่เหลืออีกด้วย

2.1.2.4 รูปที่ต่างกันด้วยการกรอนและเสียงพยัญชนะก็ต่างกัน คือ เมื่อดูจากรูปกรอน นอกจากจะมีเสียงบางเสียงกรอนหายไปแล้ว เสียงพยัญชนะของส่วนที่เหลือก็ยังเปลี่ยนเป็นอีกพยัญชนะหนึ่งด้วย

2.1.2.5 รูปที่ต่างกันทั้งด้วยการกรอนและการกลมกลืนเสียง รูปที่จัดอยู่ในจำพวกนี้ คือ รูปที่นอกจากจะมีการกรอนของเสียงบางเสียงแล้ว ยังมีการกลมกลืนเสียงในส่วนที่เหลืออีกด้วย

2.2 รูปที่ต่างกันด้วยเสียงวรรณยุกต์ ส่วนมากปรากฏอยู่ในพยางค์ท้ายซึ่งแยก
ออกเป็น
ในแง่อื่น

2.2.1 รูปที่ต่างกันด้วยเสียงวรรณยุกต์อย่างเดียวไม่มีการเปลี่ยนแปลง

2.2.2 รูปที่ต่างกันทั้งด้วยเสียงวรรณยุกต์และการเปลี่ยนแปลงความสั้นยาวของสระ

2.2.3 รูปที่ต่างกันด้วยวรรณยุกต์และสระ

รูปที่ต่างกันด้วยเสียงวรรณยุกต์นี้อาจปรากฏในคำหมวดอื่นที่ไม่ใช่หมวดคำลงท้ายไคบางแต่น้อย เช่น ในหมวดคำนาม คำกริยา คำบอกจำนวน เป็นต้น

2.3 รูปที่ต่างกันด้วยเสียงสระซึ่งแยกออกเป็น

2.3.1 รูปที่ต่างกันด้วยเสียงสระทั้งเสียง

2.3.2 รูปที่ต่างกันด้วยความสั้นยาวของสระ ส่วนมากจะพบในคำประสมทั้งนามประสมและกริยาประสมที่พยางค์หน้าเป็นเสียงยาว และในคำซ้ำบางประเภท แต่ก็มีปรากฏในคำหมวดอื่นเมื่อไม่ลงเสียงหนักบางเหมือนกัน เช่น คำกริยา คำช่วยกริยา เป็นต้น

2.4 รูปที่ต่างกันด้วยพยัญชนะ แยกออกเป็น

2.4.1 รูปที่ต่างกันด้วยพยัญชนะอย่างเดี่ยว การต่างกันด้วยพยัญชนะนี้อาจจะต่างกันที่พยัญชนะต้นของคำพยางค์เดี่ยว พยัญชนะต้นของคำพยางค์กลาง ๆ ในคำหลายพยางค์ หรือที่พยัญชนะท้ายของคำก็ได้ สำหรับรูปคำที่ต่างกันที่พยัญชนะท้ายมักเป็นคำที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศ

2.4.2 รูปที่ต่างกันด้วยเสียงพยัญชนะและมีขอแตกต่างอย่างอื่นด้วย เช่น ต่างกันในเรื่องความสั้นยาวของสระ เสียงวรรณยุกต์ เป็นต้น

2.4.3 รูปที่ต่างกันด้วยการเพิ่มพยัญชนะหรือเพิ่มทั้งพยัญชนะและสระรวมกันเป็นพยางค์ ประเภทที่เพิ่มพยางค์อาจจะเพิ่มพยางค์เดี่ยวหรือมากกว่า 1 พยางค์ก็ได้

2.5 รูปที่เกิดจากการกลมกลืนเสียง คือ การที่เราออกเสียง-คำ ๆ หนึ่งตามเสียงของคำอีกคำหนึ่งที่อยู่ติดกัน ส่วนมากรูปที่เกิดจากการกลมกลืนเสียงที่ใช้อยู่ในปัจจุบันเป็นการกลมกลืนเสียงที่มาข้างหน้า

3. จำนวนรูปของคำหลายรูปมีได้ตั้งแต่ 2 ถึง 10 รูป คำที่มีจำนวนมากที่สุดคือ คำ 2 รูป และ 3 รูป

4. สาเหตุที่ทำให้เกิดรูปต่าง ๆ มี 5 หัวข้อใหญ่ ๆ คือ

4.1 เนื่องจากการลงเสียงหนักเบาต่างกันเมื่อปรากฏในที่ต่างกัน

4.2 เนื่องจากการยัดเสียงพยัญชนะท้ายของพยางค์ใดพยางค์หนึ่งออกไป และมีการเพิ่มสระเข้ามา ทำให้เกิดพยางค์ขึ้นอีกพยางค์หนึ่ง

4.3 เนื่องจากเป็นคำที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศ

4.4 เนื่องจากผู้พูดพูดตามสบาย ไม่พยายามรักษารูปเดิมของภาษาไว้

4.5 เนื่องจากความเข้าใจผิด

5. คำที่จะเปลี่ยนแปลงความหมายไปตามรูปคำ ส่วนมากได้แก่ คำซ้ำ คำประสม และคำลงท้าย

ครูสอนภาษาอังกฤษให้แก่นักเรียนไทยควรจะเน้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการลงเสียงหนักเบาในคำภาษาอังกฤษโดยอาศัยความรู้จากเรื่องรูปต่าง ๆ ของคำไทย และชี้ให้นักเรียนเห็นว่าคำไทยส่วนมากยกเว้นคำประสมและคำซ้ำ เมื่อลงเสียงหนักเบาในคำต่างที่กันความหมายก็ยังคงเดิม แต่ในภาษาอังกฤษโดยเฉาะอย่างยิ่งในคำ 2 พยางค์ ที่เป็นไคท์คำนามและคำกริยา ถ้าเราลงเสียงหนักเบาคนละที่กันความหมายจะต่างกัน ตัวอย่างเช่น ถ้ามีผู้พูดคำไทยโดยลงเสียงหนักเบาผิดที่ เช่น พูดคำว่า กระโตก โดยลงเสียงหนักที่พยางค์ กระ แทน โตก ความหมายก็ยังคงเดิม แต่ถ้าพูดภาษาอังกฤษ เช่น คำว่า refuse โดยลงเสียงหนักผิดที่ คือ แทนที่จะลงเสียงหนักที่พยางค์หน้าว่า [refju:z] กลับพูดว่า [ri'fju:z] คือลงเสียงหนักที่พยางค์หลัง รูปคำทั้ง 2 รูปนอกจากจะต่างกันในเรื่องสระเนื่องจากการลงเสียงหนักเบาต่างที่กันแล้ว ยังต่างความหมายกันด้วย คือ คำแรกหมายความว่าขะ ส่วนคำหลังหมายความว่าปฏิเสธ เป็นต้น

ในเรื่องรูปต่าง ๆ ของคำไทยนี้น่าจะไค้มีการศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องจำนวนรูปของคำหลายรูปว่าคำหลายรูป ในแต่ละหมวดคำมีจำนวนมากน้อยต่างกันอย่างไร และเกณฑ์ในการใช้รูปต่าง ๆ ของแต่ละบุคคลว่าคน ๆ หนึ่งจะใช้รูปใดรูปหนึ่งของคำเพียงรูปเดียวหรือจะใช้ทุกรูปสลับเปลี่ยนกัน ถ้าใช้ทุกรูป มีหลักหรือไม่ว่าเมื่อใดจะใช้รูปใด